

TRIDUO PASCUAL
E
TEMPO DE PASCUA

XOVES SANTO DA DERRADEIRA CEA DO SEÑOR

As las lecturas da misa crismal atópanse no Lec. II, núm. 260.

39.-

MISA DA DERRADEIRA CEA DO SEÑOR

PRIMEIRA LECTURA

Mandatos acerca da cea pascual

Lectura do libro do Éxodo 12, 1-8. 11-14

Naqueles días, o Señor díxolles en Exipto a Moisés e a Aharón:
—«Teredes este mes polo primeiro dos meses, o mes principal de todo o ano. Dicídelle a toda a comunidade de Israel:

“Que no día dez deste mes cadaquén se procure un año por familia, un por casa. Se a familia é moi pequena para come-lo año enteiro, que se xunte co seu veciño, co máis próximo á súa casa, de xeito que, tendo en conta o número de comensais, o año se axuste ó que entre todos poidan comer.

O animal, que será sen defecto, macho e dun ano, procurarédolo entre os años ou entre os cabritos.

Gardarédolo ata o catorce deste mes e, entre lusco e fusco dese día, inmolarao a comunidade toda de Israel en asemblea. Collerédelo sangue e mollaredes con el as xambas e o lintel das casas nas que se vai comer.

Comeréde-la carne esa noite, asada no lume, con pan sen levedar e con verduras amargas.

Comerédolo deste xeito: A cintura cinguida, as sandalias nos pés, o caxato na man. Comerédolo ás presas, pois é a Pascua, o Paso do Señor.

Esa noite pasarei eu por todo Exipto e ferirei de morte a tódolos

primoxénitos, desde os dos homes ata os do gando. Farei cumprida xustiza contra tódolos deuses de Exipto. Eu, o Señor.

O sangue será o sinal das casas onde vós habitades. En vendo o sangue, pasarei sen me deter, e así, cando eu fira a Exipto, non vos tocará a vós a praga exterminadora.

Este día quedaravos como lembranza perpetua e faredes nel festa ó Señor. Será festa de precepto por tódalas xeracións.”»

Palabra do Señor.

Salmo responsorial

Sal 115, 12-13. 15-16bc. 17-18 (R.: cf. 1Cor 10, 16)

R.: O cáliz de bendición é a comunión do Sangue de Cristo.

¿Con que lle pagarei ó Señor
todo o ben que me fixo?
Alzarei a copa da salvación,
invocando o nome do Señor. **R.**

É preciosa ós ollos do Señor
a morte dos seus amigos.
Señor, eu son o teu servo,
servo teu e fillo da túa serva:
¡ti rompíche-las miñas cadeas! **R.**

Ofrecereiche un sacrificio de loanza,
invocando o teu nome, Señor.
Cumprirei os meus votos ó Señor,
á vista de todo o seu pobo. **R.**

SEGUNDA LECTURA

**Cantas veces comades deste pan e bebedes deste viño,
anunciáde-la morte do Señor**

Lectura da primeira carta do apóstolo san Paulo ós Corintios

11, 23-26

Irmáns:

Eu recibín do Señor, e transmitinvos tamén a vós, que o Señor Xesús, na noite en que o entregaron, colleu pan e, despois de dar gracias, partiuno e dixo:

—«Isto é o meu corpo, que se entrega por vós; facede isto en memoria miña.»

Do mesmo xeito, despois de cear, tomou a copa dicindo:

—«Esta copa é a Nova Alianza, no meu sangue; cada vez que a bebedes, facédeo en memoria miña.»

Polo tanto, cada vez que comedes este pan e bebedes esta copa, anunciáde-la morte do Señor, ata que El volva.

Palabra do Señor.

Versículo Xn 13, 34

Douvos un mandamento novo, di o Señor,
que vos amedes uns a outros como eu vos ameí.

EVANXEO

Amounos ata a fin

+ Lectura do santo Evanxeo segundo Xoán 13, 1-15

Antes da festa da Pascua, sabía Xesús que lle chegara a hora de pasar deste mundo para onda o Pai; e xa que amara os seus que estaban no mundo, amounos ata a fin.

E mentres ceaban —xa o Satán lle movera o corazón a Xudas, o de Simón Iscariote, para que o entregase—, sabendo que o Pai lle puxera todo nas mans, e que saíra de Deus e ía onda Deus, ergueuse da mesa e deixou a túnica; e collendo unha toalla, cinguiuse con ela. Despois, botou auga nunha palangana e comezou a lavárlle-los pes ós discípulos e a secárllelos coa toalla que levaba cinguida.

Pero, cando chegou onda Simón Pedro, este díxolle:

—«Señor, ¿vasme ti lava-los pés a min?»

Xesús respondeulle:

—«O que eu fago, ti non o entendes agora; halo comprender despois.»

Pedro replicoulle:

—«Ti non me lavara-los pés a min endexamais.»

Xesús respondeulle:

—«Se non te lavo, non terás parte comigo.»

Exclamou Simón Pedro:

—«Señor, daquela os pés, as mans e maila cabeza.»

Dille Xesús:

—«Quen se bañou, non precisa máis que lava-los pes, pois está todo limpo; e vós estades limpos, aínda que non todos.»

Sabía quen o había de entregar: por iso dixo: «Non todos estades limpos.»

Despois de que Xesús lles lavou os pés e vestiu a súa túnica, sentou outra vez e preguntoulles:

—«¿Comprendéde-lo que fixen convosco? Vós chamádesme “Mestre” e “Señor” e dicides ben porque o son. Logo, se eu, o Señor e o Mestre, vos lavei os pés, tamén vós debedes lavárvo-los pés uns a outros.

Deivos así un exemplo, para que, como eu fixen convosco, así fagades tamén vós.»

Palabra do Señor.

VENRES SANTO

CELEBRACIÓN DA PAIXÓN DO SEÑOR

PRIMEIRA LECTURA

Foi ferido por culpa das nosas iniquidades

(4º Canto do Servo)

Lectura do libro do profeta Isaías 52, 13—53, 12

Velaquí: o Excelso, o Sublime,
o Altísimo daralle éxito ó seu Servo.
A gran multitude quedará abraiada diante del,
pois o seu aspecto non parecía o dun home,
a súa figura non parecía a dun fillo de Adán.
Pero agora fará conmover a pobos numerosos:
por causa del os reis pecharán a súa boca,
porque contemplarán o que nunca se lles contou,
e comprenderán o que nunca escoitaron.
¿Quen creu o que lle dixemos?
¿A quen se lle revelou o brazo do Señor?
El subiu coma tenro gromo na súa presenza,
coma raíz en terra reseca.
Non tiña beleza nin esplendor;
vímolo, e o seu aspecto non era atraente.
Desprezado, o máis rexeitado dos homes,
varón de sufrimentos, familiarizado coa dor.
Coma alguén de quen se esconde a cara,
desprezado, non lle tivemos aprezo.
El cargou coas nosas dores,
el soportou os nosos sufrimentos.

Nós considerámolo ferido,
castigado por Deus e aflixido.
Pero foi ferido por causa das nosas rebeldías,
foi **esmagado** polas nosas iniquidades.
O castigo que nos trouxo a paz caeu sobre el,
a súa ferida foi a nosa curación.
Todos nós, coma rabaño, andabamos perdidos,
cada un polo seu camiño.
Pero o Señor puxo nel a iniquidade de todos nós.
Foi oprimido, foi aflixido;
pero el non abriu a súa boca.
Foi levado coma unha res á matanza,
e, coma ovella muda ante o tosquiador,
non abriu a súa boca.
Foi levado cun xuízo perverso,
ninguén se preocupou da súa vida.
El foi arrincado do mundo dos vivos,
para o noso ben foi ferido pola rebeldía do seu pobo.
Puxeron a súa sepultura entre os malvados,
e a súa tumba entre os ricos,
aínda que non cometeu violencia,
nin houbo fraude na súa boca.
O Señor quixo esmagalo co seu sufrimento:
Si, entrega a túa vida en expiación polo pecado.
Pero el verá descendencia, alongará os seus días
e por medio del cumprirase a salvación do Señor.
Polos traballos da súa vida verá a luz,
alcanzará a sabedoría.
O Xusto volverá xusto o seu Servo
para o ben de moitos
e as iniquidades destes el soportará.
Por isto repartirei con el xunto cos grandes,
e cos poderosos terá parte no botín,
porque entregou a súa vida á morte
e foi contado cos malvados.
Si, el foi o que cargou co pecado de moitos
e fai a intercesión polos malvados.

Palabra do Señor.

Salmo responsorial

Sal 30, 2 e 6. 12-13. 15-16. 17 e 25 (R.: Lc 23, 46)

R.: Meu Pai, nas túas mans entrego o meu espírito.

Abrígame en ti, Señor,
 que endexamais me vexa defraudado;
 Nas túas mans entrego o meu espírito,
 ti, Señor, o Deus fiel, hasme librar. R.

Son o riso dos inimigos,
 a burla dos meus veciños.
 Para os meus coñecidos son espanto:
 foxen ó verme na rúa.
 Esquécense de min, coma dun morto;
 eu son coma un cacharro que non serve. R.

Mais eu teño confianza en ti, Señor,
 e digo: «Ti e-lo meu Deus.»
 Nas túas mans está o meu porvir:
 líbrame do poder dos inimigos
 e dos meus perseguidores. R.

Fai brilla-lo teu rostro para o teu servo,
 sálvame, pola túa misericordia.
 Sede fortes e valentes
 os que esperades no Señor. R.

SEGUNDA LECTURA

**Aprende a obediencia e fíxose autor da salvación
 para tódolos que o obedecen**

Lectura da carta ós Hebreos 4, 14-16; 5, 7-9

Irmáns:

Xa que temos un gran Sumo Sacerdote que penetrou no ceo,
 Xesús, o Fillo de Deus, manteñámo-la esperanza que profesamos.

Pois non temos un Sumo Sacerdote incapaz de se compadecer das
 nosas debilidades, senón un Sumo Sacerdote probado en todo coma
 nós, fóra do pecado. Acheguémonos, pois, con liberdade ó trono da

gracia, para conseguirmos misericordia e acada-la gracia para unha axuda no tempo debido.

Cristo, nos días da súa vida mortal, a berros e con bágoas, presentou oracións e súplicas a quen o podía salvar da morte e Deus escoitouno por mor da súa docilidade. Aínda que era Fillo, aprendeu sufrindo o que é obedecer; e, consumada deste xeito a súa consagración sacerdotal, converteuse para tódolos que lle obedecen en causa de salvación eterna.

Palabra do Señor.

Versículo Flp 2, 8-9

Cristo abaixouse a si mesmo, facéndose obediente ata á morte,
e á morte na cruz.

Por iso tamén Deus o exaltou sobre todo

e lle concedeu un nome que está por riba de todo outro nome.

EVANXEO

+ Paixón do noso Señor Xesús Cristo segundo Xoán 18, 1—19, 42

Prederon a Xesús e atárono

C. Naquel tempo, saíu Xesús cos seus discípulos para a outra banda do regueiro Cedrón, onde había unha horta, na que entrou el e mailos seus discípulos. Tamén Xudas, o que o había entregar, coñecía aquela horta, pois en moitas ocasións estivera alí Xesús cos seus discípulos. Xudas levaba a patrulla e a garda dos sumos pontífices e dos fariseos, chegou alí con farois, fachos e armas. Entón Xesús, sabendo todo o que lle viña enriba, adiantouse e preguntoulles:

+ —«¿A quen buscades?»

C. Respondéronlle:

S. —«A Xesús de Nazaret.»

C. Díxolles El:

+ —«Eu son.»

C. Estaba tamén con eles Xudas, o que o entregaba. Cando lles dixo: «Eu son», botáronse para atrás e caeron ó chan. Entón, preguntoulles outra vez:

+ —«¿A quen buscades?»

C. Eles contestaron:

S. —«A Xesús de Nazaret.»

C. Xesús respondeulles:

+ —«Díxenvos que “son eu”: así que, se me buscades a min, deixade marchar a estes.»

C. Así cumpriuse a palabra que dixera: «Non perdín ningún dos que me deches.»

Entón Simón Pedro, que tiña unha espada, desenvaiñouna e feriu ó garda do Sumo Sacerdote, rabenándolle a orella dereita. O nome do garda era Malco. Pero Xesús díxolle a Pedro:

+ —«Mete a espada na vaíña; ¿e, logo, non hei bebe-lo cáliz que me deu o Pai?»

Levaron primeiro a Xesús onda Anás

C. Entón a patrulla, o tribuno e mailos gardas dos xudeus, agarraron a Xesús e prendérono.

Levárono primeiro onda Anás, que era sogro de Caifás, o Sumo Sacerdote daquel ano. Era Caifás aquel que lles dera ós xudeus o consello: «Convén que un home morra polo pobo.»

Seguían a Xesús Simón Pedro e mais outro discípulo. Este discípulo, por ser coñecido do Sumo Sacerdote, entrou con Xesús no adro do palacio do Sumo Sacerdote.

Pedro estaba fóra, na porta. Entón saíu o outro discípulo —o coñecido do Sumo Sacerdote—, falou coa porteira, e fixo entrar a Pedro. A porteira preguntoulle a Pedro:

S. —«¿Non es tamén ti dos discípulos dese home?»

C. El contestou:

S. —«Non son.»

C. Estaban os criados e os gardas facendo unha fogueira, porque ía frío, e quecían. Estaba tamén Pedro con eles, de pé, quecendo.

Entón o Sumo Sacerdote interrogou a Xesús acerca dos seus discípulos e da súa doutrina.

Xesús respondeulle:

+ —«Eu falei á vista do mundo, publicamente; eu sempre ensinei na sinagoga e no templo, onde se xuntan tódolos xudeus, e non falei

nada ás agachadas. ¿Por que me preguntas a min? Pregúntalles ós que me oíron de que lles falei: eles saben ben o que dixen.»

C. Ó dicir isto, un dos gardas alí presentes deulle unha labazada a Xesús, dicindo:

S. —«¿Así lle respondes ó Sumo Sacerdote?»

C. Xesús replicoulle:

+ —«Se falei mal, demóstrame en que; e se falei ben, ¿por que me pegas?»

C. Entón Anás mandouno amarrado onda Caifás, o Sumo Sacerdote.

¿Non es tamén ti dos seus discípulos?

C. Estaba Simón Pedro de pé, quentándose, e preguntáronlle:

S. —«¿Non es tamén ti dos seus discípulos?»

C. El negouno, dicindo:

S. —«Non son.»

C. Un dos criados do Sumo Sacerdote, parente daquel a quen Pedro lle cortara a orella, replicoulle:

S. —«¿E logo non te vin eu na horta con el?»

C. Pedro negou outra vez; e naquel intre empezou a cantar un galo.

O meu reino non é deste mundo

C. Levaron entón a Xesús de onda Caifás ó Pretorio. Era a amañecida. Eles non entraron no Pretorio para non se contaminaren e así poderen come-la Pascua. Saíu entón fóra Pilatos, onda eles, e preguntou:

S. —«¿Que acusación traedes contra este home?»

C. Eles responderon:

S. —«Se este non fose un malfeitor, non cho entregabamos.»

C. Díxolles entón Pilatos:

S. —«Collédeo vós e xulgádeo segundo a vosa Lei.»

C. Os xudeus contestáronlle:

S. —«Non nos é lícito matar a ninguén.»

C. Así se cumpriu a palabra de Xesús, sinalando con que morte había morrer.

Entón entrou Pilato outra vez no Pretorio, chamou por Xesús e preguntoulle:

S. —«¿Es ti o Rei dos Xudeus?»

C. Xesús respondeu:

+ —«¿Dilo ti pola túa conta ou dixéroncho outros de min?»

C. Pilato replicou:

S. —«¿E logo son eu xudeu? A túa xente e os sumos sacerdotes entregáronte a min: ¿que fixeches?»

C. Xesús contestoulle:

+ —«O meu reino non é deste mundo; se deste mundo fose, os meus oficiais loitarían para que ninguén me entregase ós xudeus; pero o meu reino non é de aquí.»

C. Díxolle entón Pilato:

+ —«¿Logo ti es Rei?»

C. Xesús respondeu:

+ —«Tal como o estás dicindo, eu son Rei: para iso nacín e para iso vin ó mundo, para dar testemuño da verdade; todo o que está aberto á verdade, escoita a miña voz.»

C. Pilato preguntoulle:

S. —«¿Que é a verdade?»

C. E, dito isto, saíu onda os xudeus e díxolles:

S. —«Eu non atopo nel culpa ningunha. Hai entre vós o costume de que eu vos solte alguén pola Pascua. ¿Queredes, logo, que vos solte o Rei dos Xudeus?»

C. Berraron entón outra vez, dicindo:

S. —«Non. A ese non; a Barrabás.»

C. O tal Barrabás era un bandido.

¡Salve, Rei dos Xudeus!

C. Entón Pilato colleu a Xesús e mandouno azoutar. Os soldados, tecendo unha coroa con espiños, puxéronlla na cabeza, vestíronlle un manto de púrpura, e, inclinándose diante del, dicíanlle:

S. —«¡Salve, Rei dos Xudeus!»

C. E dábanlle labazadas.

Pilato saíu outra vez fóra e díxolles:

S. —«Mirade, tráiovolos fóra, para que vos decatedes de que non atopo nel culpa ningunha.»

C. Entón saíu fóra Xesús, levando a coroa de espiños e o manto de púrpura. Pilato díxolles:

S. —«Ei-lo home.»

C. Cando o viron, os sumos sacerdotes e os gardas berraron:

S. —«¡Crucifícao, crucifícao!»

C. Pilato respondeulles:

S. —«Collédeo vós e crucificádeo, que eu non atopo culpa nel.»

C. Os xudeus replicaron:

S. —«Nós temos unha Lei, e conforme a Lei debe morrer, por se facer Fillo de Deus.»

C. Cando Pilato oíu estas palabras colleu moito medo, entrou outra vez no Pretorio e preguntoulle a Xesús:

S. —«¿De onde es ti?»

C. Pero Xesús non lle deu unha fala. Entón Pilato insistiu:

S. —«¿Comigo non falas? ¿Non sabes que teño poder para soltarte e poder para te crucificar?»

C. Xesús respondeulle:

+ —«Non terías ningún poder sobre min, se non cho desen de arriba. Por iso, o que me entregou a ti ten maior pecado.»

¡Fóra, fóra! ¡Crucifícao!

C. Despois disto Pilato procuraba liberalo. Pero os xudeus berraban:

S. —«Se soltas a ese, non es amigo do César: todo o que se fai rei, oponse ó César.»

C. Pilato, oídas estas palabras, levou para fóra a Xesús e sentouno no tribunal, no sitio nomeado «O enlousado», en hebreo «Gábaza». Era o día da Preparación da Pascua, alá contra as doce da mañá.

Díxolles ós xudeus:

S. —«Velaquí o voso rei.»

C. Pero eles berraban:

S. —«¡Fóra, fóra! ¡Crucifícao!»

C. Pilato preguntoulles:

S. —«Pero ¿como vou crucifica-lo voso rei?»

C. Os sumos sacerdotes insistiron:

S. —«Non temos máis rei có César.»

C. Daquela, entregóullelo para que o crucificasen.

Crucificaron a Xesús, xunto con outros dous

C. Entón colleron a Xesús. Cargando el mesmo coa cruz, saíu para o lugar chamado da Caveira, que se di Gólgota en hebreo. Alí o crucificaron, xunto con outros dous, un a cada lado, e Xesús no medio.

Escribiu Pilato un título e púxoo na cruz. O escrito era: «Xesús o Nazareno, o Rei dos Xudeus.» Moitos dos xudeus leron este título, porque o sitio onde Xesús foi crucificado estaba cerca da vila, e estaba escrito en hebreo, latín e grego. Os sumos sacerdotes dixéronlle a Pilato:

S. —«Non escribas “O Rei dos Xudeus”, senón que el dixo: “Son Rei dos Xudeus.”»

C. Pilato respondeu:

S. —«O escrito, escrito está.»

Repartiron as miñas roupas

C. Entón os soldados, cando crucificaron a Xesús, colleron a roupa del —e fixeron catro partes, unha parte para cada soldado—, e maila túnica. Era a túnica sen costura, tecida dunha peza de arriba abaixo. E falaron entre eles:

S. —«Non a rachemos: sorteémola a ver a quen lle toca.»

C. Así cumpriuse a Escritura, que di: «Repartiron entre eles a miña roupa e sortearon a miña túnica.»

Tal fixeron os soldados.

Velaí o teu fillo. Velaí a túa nai

C. Ó pé da cruz de Xesús estaban súa nai e a irmá de súa nai, María a de Cleofás, e mais María a Madalena. Xesús, vendo a súa nai e, onda ela, o discípulo a quen amaba, díxolle á nai:

+ —«Muller, velaí o teu fillo.»

C. Despois díxolle ó discípulo:

+ —«Velaí a túa nai.»

C. Desde aquela hora o discípulo acolleuna con el.

Está cumprido

C. Despois disto, sabendo Xesús que xa todo estaba acabado, para que se cumprise plenamente a Escritura, dixo:

+ —«Teño sede.»

C. Había alí un xerro cheo de vinagre. Entón, atando unha esponxa empapada de vinagre a unha cana de hisopo, achegáronlla á boca. Cando probou Xesús o vinagre dixo:

+ —«Está cumprido.»

C. E, inclinando a cabeza, entregou o espírito.

Todos se axeonllan, e faise unha pausa.

No instante saíu sangue e auga

C. Entón os xudeus, como era o Día da Preparación, para que non permanecesen os corpos na cruz durante o sábado —pois era grande aquel día de sábado—, rogáronlle a Pilato que lles rompesen as pernas e os retirasen.

Viñeron, logo, os soldados, e rompéronlle-las pernas ó primeiro e mais ó outro que crucificaran con el. Pero ó chegaren onda Xesús, como o viron xa morto, non lle romperon as pernas, senón que un dos soldados lle traspasou o costado cunha lanza; e no instante saíu sangue e auga.

Quen o viu dá testemuño, e o seu testemuño é verdadeiro; el sabe que di a verdade, para que tamén vós creades. Porque isto aconteceu para que se cumprise a Escritura: «Non lle crebarán óso ningún.» E noutro lugar di: «Han mirar para quen traspasaron.»

Enfaixáron o corpo de Xesús en panos, con aromas

C. Despois disto, Xosé o de Arimatea, que era discípulo de Xesús —unque ás agachadas, por medo ós xudeus—, rogoulle a Pilato que lle deixase retirar-lo corpo de Xesús. Pilato accedeu. Foi e retirou o corpo.

Foi tamén Nicodemo —aquel que primeiramente viñera onda Xesús de noite—, levando unha mestura de mirra e áloe de case cen libras.

Colleron o corpo de Xesús e, segundo é costume sepultar entre os xudeus, enfaixárono en panos, con aromas. No sitio onde crucificaran a Xesús había un xardín, e no xardín un sepulcro novo, que aínda non usara ninguén.

Puxeron alí a Xesús, por mor da Preparación dos xudeus, pois o sepulcro estaba cerca.

Palabra do Señor.

DOMINGO DE PASCUA DA RESURRECCIÓN DO SEÑOR

41.-

VIXILIA PASCUAL NA NOITE SANTA

Para a Vixilia Pascual propóñense nove lecturas: sete do Antigo Testamento e dúas do Novo. Se as circunstancias o esixen, e por causas particulares, pódese diminuír o número das lecturas sinaladas. Téñanse polo menos tres lecturas do Antigo Testamento e, nos casos mais urxentes, dúas antes da epístola e o evanxeo. Nunca se omita a lectura do Éxodo sobre o paso do Mar Vermello (terceira lectura).

PRIMEIRA LECTURA

Viu Deus todo canto fixera e era moi bo

Lectura do libro da Xénese 1, 1—2, 2

No principio creou Deus o ceo e a terra. A terra era unha masa informe e baldeira, as tebras cubrían o abismo e un vento poderoso axitaba as augas.

Mandou Deus que houbera luz, e houbo luz. Viu Deus que a luz era cousa boa e arredouna das tebras.

Á luz chamouna día e ás tebras chamounas noite. E con iso completouse o primeiro día da semana.

Quixo Deus que houbera un espacio para arreda-las augas das augas. E fixo un espacio, que arredaba as augas de enriba das de embaixo. Ó espacio rematado Deus chamouno ceo. E completouse o segundo día.

Mandou Deus que se xuntasen as augas de embaixo nun lugar e que aparecese o chan enxoiro. E así foi. Ó chan enxoiro chamoulle terra e ás augas xuntas, mares. E viu que estaba ben.

Mandou Deus que a terra xermolase herba verde, plantas coa súa semente e árbores que desen froitos, cada unha coa súa semente, conforme á súa especie.

E así foi.

A terra xermolou herba verde, plantas coa semente conforme á súa especie, e árbores que daban froito, cada unha coa súa semente, conforme á súa especie. E viu Deus que era bo. E completouse o terceiro día.

Mandou Deus que houbese luminarias no espacio para distingui-lo día da noite, para dar sinal das festas, das estacións e dos anos e para que, brillando no espacio, alumasen a terra.

E así foi.

Deus fixo dúas grandes luminarias, unha meirande que rexe o día, e unha máis pequena que rexe a noite, e fixo tamén as estrelas. Deus púxoas no espacio para alumala terra, para rexe-lo día e a noite e para distingui-la luz das tebras.

E viu Deus que era bo. E completouse o cuarto día.

Quixo Deus que as augas fosen un fervedoiro de peixes e o espacio entre o ceo e a terra un voar de paxaros. E creou os monstros mariños, os moitos xéneros de peixes que referven nas augas e tódalas sortes de paxaros. E parecéronlle ben. E bendiciunos deste xeito:

—«Reproducídevos, creced, enchede as augas do mar e que os paxaros medren na terra.»

E completouse o quinto día.

Mandou Deus que a terra producise as varias especies de animais, os domésticos, os réptiles e as feras salvaxes. E así foi.

Deus fixo as varias especies de feras salvaxes, animais domésticos, réptiles, e parecéronlle ben.

Despois dixo Deus:

—«Fagámo-lo home á nosa imaxe e á nosa semellanza e que mande nos peixes do mar, nos paxaros do ceo, nos animais domésticos e nos réptiles todos da terra.»

E creou Deus o home á súa imaxe, creouno á imaxe de Deus, varón e femia os creou.

E bendiciunos así:

—«Reproducídevos, creced, enchede a terra e sometédea. Mandade nos peixes do mar, nos paxaros do ceo e nos réptiles todos da terra.»

E díxolles aínda:

—«Aí vos dou as herbas todas que hai na terra, coa súa propia

semente, e tódalas árbores que dan froito, coa súa propia semente, a fin de que vos sirvan para a mantenza; ás feras todas do monte, ós paxaros do ceo e ós réptiles que viven na terra, dóulle-la herba para a mantenza.»

E así foi.

E viu Deus canto fixera e velaí que era de verdade moi bo.

Pasou unha tarde, pasou unha mañá: O día sexto.

Quedaron así rematados o ceo e a terra e tódolos seus elementos. Deus concluíu no día sexto a obra que emprendera, e o sétimo día repousou de todo o seu traballo. Deus bendiciu o sétimo día e consagróuno, porque nel repousara de todo o traballo de crear.

Palabra do Señor.

Ou máis breve:

Lectura do libro da Xénese **1, 1. 26-31a**

No principio creou Deus o ceo e a terra.

Despois dixo Deus:

—«Fagámo-lo home á nosa imaxe e á nosa semellanza e que mande nos peixes do mar, nos paxaros do ceo, nos animais domésticos e nos réptiles todos da terra.»

E creou Deus o home á súa imaxe, creouno á imaxe de Deus, varón e femia os creou.

E bendiciunos así:

—«Reproducídevos, creced, enchede a terra e sometédea. Mandade nos peixes do mar, nos paxaros do ceo e nos réptiles todos da terra.»

E díxolles aínda:

—«Aí vos dou as herbas todas que hai na terra, coa súa propia semente, e tódalas árbores que dan froito, coa súa propia semente, a fin de que vos sirvan para a mantenza; ás feras todas do monte, ós paxaros do ceo e ós réptiles que viven na terra dóulle-la herba para a mantenza.»

E así foi.

E viu Deus canto fixera e velaí que era de verdade moi bo.

Palabra do Señor.

Salmo responsorial**Sal 103, 1-2a. 5-6. 10 e 12. 13-14. 24 e 35c (R.: cf. 30)****R.:** Manda, Señor, o teu Espírito e renova a cara da terra.

Alma miña, bendí o Señor.

Señor, meu Deus, ti es moi grande,
vestido de gloria e maxestade,
envolto en luz coma nun manto. **R.**Ti asentáche-la terra nos seus alicerces
e non abalará endexamais.
Cubríchela co manto do océano
e as augas subían ó alto dos montes. **R.**Ti encána-las fontes polos ríos,
que corren entre montañas.
Nas súas ribeiras habitan paxaros,
que cantan na ramallada. **R.**Desde a túa morada réga-las montañas,
do froito das túas obras fártase a terra.
Ti fas xermolar herba para o gando,
e plantas para uso dos homes,
para que da terra saquen pan. **R.**¡Cantas son, Señor, as túas obras,
todas feitas con saber!
A terra está chea das túas criaturas.
Alma miña, bendí o Señor. **R.****Ou:****Sal 32, 4-5. 6-7. 12-13. 20 e 22 (R.: 5b)****R.:** A misericordia do Señor enche a terra.A palabra do Señor é recta
e tódalas súas obras son leais:
el ama o dereito e a xustiza,
a súa misericordia enche a terra. **R.**

A palabra do Señor fixo os ceos,
o alento da súa boca os astros todos.
Xuntou, coma nun fol, a auga do mar,
coma en depósitos meteu os océanos. **R.**

Feliz a nación que reconece a Deus por Señor,
o pobo que El escolleu como herdade.
Desde o ceo mira o Señor,
observa a tódolos homes. **R.**

Nós agardámo lo Señor:
El é o noso socorro, o noso escudo.
Veña a nós, Señor, a túa misericordia,
como de ti o esperamos. **R.**

SEGUNDA LECTURA

Sacrificio do noso Patriarca Abrahán

Lectura do libro da Xénese 22, 1-18

Naqueles días, Deus puxo a proba a Abrahán, chamándoo:

—«¡Abrahán!»

El respondeu:

—«Aquí estou.»

Deus mandoulle:

—«Colle o teu fillo, o único que tes e que tanto queres, Isaac, e vaite ó país de Moriah. Alí ofrecerasmo en sacrificio, no cimo dunha das montañas que eu che mostrarei.»

Abrahán ergueuse cedo, aparelhou o burro e tomou consigo dous criados e mailo seu fillo Isaac. Coa leña cortada para o sacrificio, púxose ó camiño en dirección para o lugar que Deus lle indicara. O terceiro día Abrahán ergueu os ollos e viu o sitio desde lonxe.

Abrahán díxolles ós criados:

—«Esperade aquí co burro. Eu e mailo rapaz chegarémonos ata aló. Adoraremos e de seguida volveremos onda vós.»

Abrahán colleu a leña do sacrificio e púxolla a Isaac, seu fillo, ás costas. Tomou na man o lume e o coitelo, e camiñaban os dous xuntos.

Isaac díxolle a seu pai:

—«¡Meu pai!»

El respondeu:

—«¿Que queres, fillo?»

O rapaz dixo:

—«Levamos lume e leña. Pero ¿onde está o año para o sacrificio?»

Abrahán respondeulle:

—«Meu fillo, o año Deus o proverá.»

E camiñaban os dous xuntos.

Chegados ó lugar que Deus dixera, Abrahán construíu un altar, puxo enriba del a leña, atou o seu fillo Isaac e deitouno no altar, por enriba da leña. Despois tendeu a man e agarrou o coitelo para sacrificalo seu fillo.

Mais o anxo do Señor chamou desde o ceo:

—«¡Abrahán! ¡Abrahán!»

El respondeu:

—«Aquí estou.»

O anxo dixo:

—«Non póña-la man no rapaz nin lle fagas mal ningún. Agora dei comprobado que tes temor de Deus, pois non me negáche-lo teu fillo, o único que tes.»

Abrahán ergueu os ollos e viu un carneiro atrapado nunha silveira polos cornos. Botou man del e ofreceuno en sacrificio, no posto do seu fillo. Abrahán púxolle ó lugar o nome de Moriah. Por iso aínda hoxe se di: «Na montaña o Señor proverá.»

O anxo do Señor chamou a Abrahán outra vez desde o ceo:

—«Xúroche por min mesmo —palabra do Señor— que por faceres isto e non me negáre-lo teu fillo, o único que tes, bendicireite e farei crece-los teus descendentes coma as estrelas do ceo e as areas do mar.

Os teus descendentes herdarán as cidades dos inimigos. Tódolos pobos da terra terán bendición na túa descendencia, por me teres ti obedecido.»

Palabra do Señor.

Ou máis breve:

Lectura do libro da Xénese 22, 1-2. 9a. 10-13. 15-18

Naqueles días, Deus puxo a proba a Abrahán, chamándoo:

—«¡Abrahán!»

El respondeu:

—«Aquí estou.»

Deus mandoulle:

—«Colle o teu fillo, o único que tes e que tanto queres, Isaac, e vaite ó país de Moriah. Alí ofrecerásmo en sacrificio, no cimo dunha das montañas que eu che mostrarei.»

Chegados ó lugar que Deus dixera, Abrahán construíu un altar. Despois tendeu a man e agarrou o coitelo para sacrificalo seu fillo.

Mais o anxo do Señor chamou desde o ceo:

—«¡Abrahán! ¡Abrahán!»

El respondeu:

—«Aquí estou.»

O anxo dixo:

—«Non póña-la man no rapaz nin lle fagas mal ningún. Agora dei comprobado que tes temor de Deus, pois non me negáche-lo teu fillo, o único que tes.»

Abrahán ergueu os ollos e viu un carneiro atrapado nunha silveira polos cornos. Botou man del e ofreceuno en sacrificio, no posto do seu fillo.

O anxo do Señor chamou a Abrahán outra vez desde o ceo:

—«Xúroche por min mesmo —palabra do Señor— que por faceres isto e non me negáre-lo teu fillo, o único que tes, bendicireite e farei crece-los teus descendentes coma as estrelas do ceo e as areas do mar.

Os teus descendentes herdarán as cidades dos inimigos. Tódolos pobos da terra terán bendición na túa descendencia, por me teres ti obedecido.»

Palabra do Señor.

Salmo responsorial Sal 15, 5 e 8. 9-10. 11 (R.: 1)

R.: Gárdame, Señor, que en ti busco agarimo.

Ti es, Señor, a porción da miña herdade e do meu cáliz,
 está nas túas mans o meu porvir.
 Teño sempre presente o Señor,
 con el ó meu lado non vou vacilar. **R.**

Por iso o meu corazón está contento,
 as miñas entrañas reloucan
 e o meu corpo descansa seguro,
 pois non abandonarás no abismo a miña vida,
 nin deixarás que o teu santo vexa a corrupción. **R.**

Has amosarme camiños de vida,
 has encherme onda ti de ledicia,
 de gozo sen fin ó teu lado. **R.**

TERCEIRA LECTURA

Pasaron os fillos de Israel polo medio do mar seco

Lectura do libro do Éxodo 14, 15—15, 1

Naqueles días, o Señor díxolle a Moisés:

—«¿Que queixas son esas cara a min? Manda ós israelitas que se poñan en marcha. Ti ergue a vara, alonga a man sobre o mar e pártelo en dous, de xeito que os israelitas pasen polo medio a pé enxoiro. Eu endurecerei o corazón dos exipcios, que seguirán perseguíndovos. E mostrareime glorioso á conta do faraón, á dos seus carros e á dos seus cabaleiros. Ó mostra-la miña gloria á conta deles, aprenderán os exipcios que eu son o Señor.»

O anxo de Deus, que ía diante das hostes de Israel, cambiouse e púxose detrás. Tamén se moveu de diante para detrás a columna de nube. Púxose entre os exércitos de Exipto e os de Israel. A nube por unha banda era de tebra e pola outra alumaba a noite, de xeito que en toda a noite non puideron aproximarse os uns ós outros.

Moisés alongou a man sobre o mar, e o Señor removeuno cun vento forte do leste, que soprou toda a noite, ata seca-lo mar, coas augas partidas. Os israelitas entraron polo medio do mar a pé

enxoito. As augas facían muros á súa dereita e á súa esquerda. Os exipcios que os perseguían, a cabalería do faraón, os carros e os cabaleiros, entraron no mar tras deles.

Cerca da madrugada, ollou o Señor desde a columna de nube e de lume para o campamento exipcio e cubriuno de confusión. Pexou as rodas dos carros, de xeito que non podían case que andar. Os exipcios entón dixeron:

—«Fuxamos dos israelitas, pois o Señor loita por eles contra nós.»

O Señor díxolle a Moisés:

—«Estende a man cara ó mar, e as augas volveranse sobre os exipcios, os seus carros e os seus cabaleiros.»

Moisés alongou a man cara ó mar e, contra a mañá, este volveu ó seu sitio. Os exipcios, fuxindo, deron con el, e o Señor alagounos nas súas augas. As augas, ó xuntárense, cubriron os carros, os cabaleiros e todo o exército do faraón, que entrara no mar tras de Israel. Non quedou nin sequera un.

Os israelitas pasaron a pé enxoito polo medio do mar, mentres as augas facían muro á súa dereita e á súa esquerda.

Aquel día salvou o Señor a Israel do poder dos exipcios. Israel puido ver na beira do mar os exipcios mortos. Israel recoñeceu con que man poderosa o Señor tratara ós exipcios. O pobo temeu o Señor e creu nel e no seu servo Moisés.

Entón Moisés e os israelitas cantaron este canto ó Señor:

Salmo responsorial Ex 15, 1-2. 3-4. 5-6. 17-18 (R.: 1a)

R.: Cantareille ó Señor, é grande a súa victoria.

Cantareille ó Señor, é grande a súa victoria:

precipitou no mar cabalo e cabaleiro.

A miña forza e o meu cántico é o Señor,
el é a miña salvación.

El é o meu Deus, e loareino,
o Deus de meu pai, e enalzareino. **R.**

O Señor é un guerreiro;

o seu nome é «O Señor».

Alagou no mar o Faraón cos seus exércitos,
a flor dos seus capitáns afogou no Mar Rubio. **R.**

Os abismos cubríronos,
 baixaron ó fondo coma pedras.
 A túa destra, Señor, distínguese pola forza,
 a túa destra, Señor, tronza os inimigos. **R.**

Guíalos e plántalos no monte da túa herdade,
 no lugar onde fixeches, Señor, a túa morada,
 no santuario, Señor, que fundaches coas túas mans.
 O Señor reinará por sempre eternamente. **R.**

CUARTA LECTURA

**Pola súa sempiterna misericordia, o teu redentor,
 o Señor, tivo misericordia de ti**

Lectura do libro do profeta Isaías 54, 5-14

Velaí o teu Facedor, o teu Creador,
 Señor Todopoderoso é o seu nome.
 Certo que o teu Redentor é o Santo de Israel,
 chámase Deus de toda a terra.
 Si, o Señor chamoute
 coma á esposa abandonada e aflixida no espírito,
 e coma á esposa da xuventude,
 que de certo foi rexeitada;
 o teu Deus díxoche:
 Durante un pouco tempo abandoneite,
 pero con inmensa compaixón recollereite.
 Por un arrebatado de ira escondín a miña cara de ti algún tempo
 pero con amor eterno teño compaixón de ti
 —dixo o Señor, o teu Redentor—.
 Si, nos días de Noé aconteceume isto:
 xurei que as augas de Noé non volverían cruzar sobre a terra,
 así tamén xurei que non me enfadaría
 contra ti nin te ameazaría.
 Pois os montes moveranse e os outeiros abanearán,
 pero o meu amor non se moverá de onda ti
 e a miña alianza de paz non cambaleará
 —dixo o Señor, que ten compaixón de ti—.
 Aflixida, azoutada polos ventos, non es compadecida.

Olla que eu asento con cordel de color as túas pedras
e ciméntote con zafiros.

Asento as túas torres con rubís,
e as túas portadas con pedras de cuarzo.

Toda a túa muralla con pedras preciosas.

Tódolos teus fillos son discípulos do Señor,
e mestres da paz son os teus fillos,
e estabas ben afincada na xustiza.

Gárdate lonxe da opresión. ¡Non teñas medo!

E lonxe do terror. ¡Que a ti non se arrime!

Palabra do Señor.

Salmo responsorial Sal 29, 2 e 4. 5-6. 11 e 12a e 13b (R.: 2a)

R.: Eu lóote, Señor, porque me libraches.

Eu lóote, Señor, porque me libraches
e non deixaches rirse de min os inimigos.

Sacaches do abismo a miña vida,
fixéchesme revivir,
lonxe dos que baixan ó sepulcro. **R.**

Cantádelle ó Señor os seus amados,
loade o seu santo nome.

O seu furor dura só un intre;

o seu favor, toda a vida.

Se hai pranto á tardiña,
ó abrente xa hai ledicia. **R.**

Escoita, Señor; ten compaixón de min,
Señor, ven socorrerme.

Trocáche-lo meu lamento en danza,
Señor, meu Deus, hei loarte por sempre. **R.**

QUINTA LECTURA

**Vinde a min para que teñades vida
e establecerei convosco alianza sempiterna**

Lectura do libro do profeta Isaías 55, 1-11

Isto di o Señor:

«¡Ouh, sedentos todos, vinde por auga!

Os que non tedes prata, vinde,

comprade comida e comedede,

vinde e comprade comida;

sen prata e sen diñeiro comprade viño e leite.

Porque cambiades prata polo que non é pan

e o voso xornal polo que non farta.

Escoitádeme ben:

comedede ben e que a vosa gorxa se alegre coa graxa.

Baixade o oído e vinde onda min,

facédeme caso e revivirán as vosas ilusións,

pois pactarei convosco unha alianza eterna,

os beneficios de David que se manteñen firmes.

Velaquí: fareino pregoeiro das nacións,

príncipe e lexislador das nacións.

Convocarás un pobo que non coñeces,

e un pobo que non te coñece correrá onda ti,

polo Señor, o teu Deus, e polo santo de Israel,

que ¡tanto te glorificou!

Buscade o Señor mentres se deixa atopar,

invocádeo mentres está cerca.

Que o malvado deixe o seu vieiro,

e que o home pecador deixe os seus planos,

que se volva ó Señor para que teña misericordia del,

que se volva ó noso Deus

que ¡tanto engrandece ó perdoar!

Pois si, os meus planos non son os vosos planos,

nin os vosos vieiros son os meus vieiros

—é o Señor quen fala—.

¡Canto máis altos son os ceos cá terra!

Así son máis altos os meus planos cós vosos planos,

e os meus vieiros cós vosos vieiros.

Velaquí: como a chuvia e a neve baixan do ceo
e non voltan alá sen enchoupa-la terra,
fecundala e facela brotar,
para que lle dea semente ó que sementou
e pan ó que come,
así tamén será a miña palabra que sae da miña boca:
non volverá a min en van,
senón que fará o que eu queira,
e conseguirá aquilo para o que a mandei.»

Palabra do Señor.

Salmo responsorial Is 12, 2-3. 4bcd. 5-6 (R.: 3)

R.: Sacaredes auga con gozo das fontes de salvación.

Deus é a miña salvación,
procederei confiadamente e non terei medo.
A miña forza e o meu cántico é o Señor,
el é a miña salvación.
Sacaredes auga con gozo
das fontes de salvación. **R.**

Dádelle gracias ó Señor e invocade o seu nome.
Pregoades entre os pobos os seus feitos,
proclamade que o seu nome é grande. **R.**

Cantádelle ó Señor,
que fixo cousas magníficas,
anunciádeas en toda a terra.
Clamade con gozo e ledicia, habitantes de Sión:
«Que grande é no medio de ti o Santo de Israel.» **R.**

SEXTA LECTURA

Anda para glorificación do Señor

Lectura do libro do profeta Baruc 3, 9-15. 32—4, 4

Escoita, Israel, mandamentos de vida;
atende ben, para aprender a discernir.

¿Que sucede, Israel? ¿Por que estás no país dos inimigos,
e avellentaches nun país estranxeiro?

¿Por que te volviches impuro cos seus cadáveres,
e fuches contado cos que van ó Hades?

Abandonáche-la fonte da sabedoría.

Se camiñases polo vieiro de Deus,
habitarías en paz para sempre.

Aprende onde está o discernir,

onde está a forza,

onde está a intelixencia para coñecer;

aprende tamén onde está a vida longa e a felicidade,

onde está a luz dos ollos e a paz.

¿Quen atopou o seu lugar?

¿Quen entrou nos seus tesouros?

Pero o que o sabe todo, coñécea,

invéntaa co seu saber.

O que formou a terra para a eternidade,

encheuna de animais de catro patas.

O que lle manda á luz que veña,

chamouna e ela obedeceu con temor.

As estrelas brillaron lediciosas nos seus escondedoiros,

El chamounas e respondéronlle:

«¡Aquí estamos!»

Lampexaron con ledicia para o seu Creador.

Este é o noso Deus,

non hai outro a El comparable.

El inventou todo o camiño da sabedoría

e ensinoullo a Xacob,

o seu servo, e a Israel, o seu benquerido.

Despois disto, a sabedoría apareceu sobre a terra

e viviu entre os homes.

Ela é o libro dos mandamentos de Deus,

a Lei que permanece para sempre.

Tódolos que a aprezan terán a vida,

e os que a deixan a un lado perecerán.

Convértete, Xacob, e abrázaa;

camiña cara á claridade, ó encontro da súa luz.

Non lle deas a outro a túa gloria;

nin os teus privilexios a unha nación estranxeira.
Somos felices, Israel,
porque o que agrada a Deus déusenos a coñecer.
Palabra do Señor.

Salmo responsorial Sal 18, 8. 9. 10. 11 (R.: Xn 6, 68c)

R.: Señor, ti tes palabras de vida eterna.

A lei do Señor é perfecta:
reconforta a alma;
a declaración do Señor é firme:
fai sabio ó inxenuo. **R.**

Os mandatos do Señor son rectos:
aledan o corazón;
o precepto do Señor é limpo:
ilumina os ollos. **R.**

A vontade do Señor é pura:
permanece por sempre;
as decisións do Señor son verdadeiras:
enteiramente xustas. **R.**

Son máis cobizables có ouro,
máis có metal precioso;
son máis doces có mel,
máis có zume da antera. **R.**

SÉTIMA LECTURA

Derramarei sobre vós auga limpa, e dareivos un corazón novo

Lectura do libro do profeta Ezequiel **36, 16-17a. 18-28**

Veume a palabra do Señor nestes termos:
«Fillo de Adán, cando a Casa de Israel habitaba na súa terra,
volvérona impura co seu comportamento e cos seus feitos.
Pero eu desafoguei o meu noxo neles polo sangue
que verteron sobre a terra,
e polos feitos cos que a mancharon.

Entón eu espárexinos por entre os pobos
e dispersáronse polos países;
xulgueinos conforme o seu comportamento
e conforme os seus feitos.

Ó entraren nas nacións onde foron,
profanaron o meu santo Nome,
e dicíase deles:

“Estes son o pobo do Señor,
e tiveron que saír da terra del.”

Entón eu tiven consideración co meu santo Nome,
o que profanara a Casa de Israel
entre os pobos onde fora.

Por isto, dille á Casa de Israel:

Así fala o meu Señor:

“Casa de Israel, non por vós vou eu actuar,
senón por mor do meu santo Nome,
que vós profanastes entre as nacións onde fostes.

Pois vou facer que se recoñeza a santidade do meu gran Nome,
profanado entre as nacións nas que vós o profanastes.

Entón recoñecerán estas nacións que eu son o Señor
—é o meu Señor, quen fala—,
cando eu vos faga recoñece-la miña santidade na súa presenza.

Pois recollereivos das nacións,
xuntareivos de tódolos países
e traereivos á vosa terra.

Asperxerei sobre vós auga purificadora e quedaredes puros;
de tódalas vosas impurezas
e de tódalas vosas idolatrías heivos purificar.

Dareivos un corazón novo
e poñerei nas vosas entrañas un espírito novo;
sacarei da vosa carne o corazón de pedra
e poreivos un corazón de carne.

Porei nas vosas entrañas o meu espírito
e farei que camiñedes conforme os meus preceptos
e que gardéde-los meus mandamentos e os cumprades.

Viviredes no país que lles dei a vossos pais:
seréde-lo meu pobo e eu serei o voso Deus.”»

Palabra do Señor.

Salmo responsorial Sal 41, 3. 5bcd; Sal 42, 3. 4 (R.: Sal 41, 2)

R.: Como devece a cerva pola auga dos regatos,
así devece por ti, meu Deus, a miña alma.

A miña alma ten sede do Deus vivo:
¿cando verei o rostro de Deus? **R.**

Desafógase comigo a miña alma:
Eu marchaba á fronte do pobo cara á casa de Deus,
entre voces de xúbilo e loanza dun xentío en festa. **R.**

Manda a túa luz e a túa verdade,
que elas me guiarán;
levaranme ó teu monte santo,
á túa mesma morada. **R.**

Achegareime ó altar de Deus,
o Deus da miña alegría,
e loareite ó son da cítola,
Deus, meu Deus. **R.**

Ou, cando se celebra o bautismo, Is 12, 2-3. 4bcd. 5-6, como despois da quinta lectura (p. 130).

Ou tamén:

Sal 50, 12-13. 14-15. 18-19 (R.: 12a)

R.: Crea, oh Deus, en min un corazón puro.

Crea, oh Deus, en min un corazón puro,
renóvame por dentro con espírito firme;
non me botes da túa presenza
e non tires de min o teu santo espírito. **R.**

Devólveme a alegría da túa salvación,
sostenme cun espírito xeneroso.
Ensinarei o teu camiño ós pecadores
e volverán a ti os descarreirados. **R.**

Con sacrificios ti non te compraces;
 se che ofrezco holocaustos, ti non os aceptas.
 O meu sacrificio a Deus é un espírito contrito:
 un corazón contrito e humilde
 Deus, ti non o desprezas. **R.**

PRIMEIRA LECTURA DO NOVO TESTAMENTO

Cristo resucitado de entre os mortos xa non morre máis

Lectura da carta do apóstolo san Paulo ós Romanos **6, 3-11**

Irmáns:

¿Ignorades que a cantos nos bautizaron en Cristo Xesús, bautizáronnos na súa morte? Enterráronnos, logo, con el polo bautismo na morte, para que, como Cristo resucitou dos mortos pola gloria do Pai, así tamén nós camiñemos nunha vida nova.

Pois se nos enxertaron nel pola semellanza dunha morte como a súa, seguro que tamén o farán por unha resurrección semellante.

Pois habedes saber que o noso home vello foi crucificado para destruí-lo corpo pecador, de xeito que non sirvamos máis ó pecado. Porque o que morre, queda liberado do pecado.

Se xa morremos con Cristo, cremos que tamén viviremos con El; e ben sabemos que Cristo, resucitando dos mortos, xa non morre máis, a morte xa non pode nada contra El. Porque o seu morrer foi un morrer ó pecado para sempre, mais o seu vivir é un vivir para Deus.

Así tamén, vós considerádevos mortos ó pecado e vivos para Deus en Cristo Xesús.

Palabra do Señor.

Salmo responsorial Sal 117, 1-2. 16ab-17. 22-23

R. Aleluia. Aleluia. Aleluia.

Loade o Señor porque é bo,
 porque é para sempre a súa misericordia.
 Que o diga a casa de Israel:
 é para sempre a súa misericordia. **R.**

A destra do Señor é excelsa,
a destra do Señor fixo proezas.
Non hei morrer, vou vivir,
e pregoa-los feitos do Señor. **R.**

A pedra que os canteiros desbotaron,
esa mesma, converteuse en esquinal.
Foi o Señor quen o fixo,
unha marabilla á nosa vista. **R.**

EVANXEO

Resucitou e adiantousevos a Galilea

+ Lectura do santo Evanxeo segundo Mateo 28, 1-10

Pasado o sábado, na alborada do primeiro día da semana, María Madalena e maila outra María foron visita-lo sepulcro.

Entón produciuse un gran terremoto, xa que o anxo do Señor, baixando do ceo, removeu a lousa e sentou enriba dela. Tiña o aspecto dun relampo e o seu vestido era branco coma a neve. Os gardas tremeron co medo, ficando coma mortos. Mais o anxo díxolles ás mulleres:

—«Non teñades medo, ben sei que buscades a Xesús o crucificado. Non está aquí, resucitou tal como dixera. Vinde ve-lo sitio onde estaba. E ide axiña dicirlles ós seus discípulos: “Resucitou de entre os mortos e vai diante de vós para Galilea: alí o veredes.” Iso é o que vos tiña que dicir.»

Elas marcharon do sepulcro con toda a présa, con temor pero cheas de gozo; e correron para llelo comunicaren ós seus discípulos.

Entón Xesús saíulles ó encontro dicindo:

—«Alegrádevos.»

Elas, achegándose, abrazáronlle os pés e prostráronse ante el. Xesús díxolles:

—«Non teñades medo: ide avisar a meus irmáns de que marchen para Galilea, que alí me verán.»

Palabra do Señor.

42.-

PARA A MISA DO DÍA DE PASCUA

PRIMEIRA LECTURA

Temos comido e bebido con el despois de que resucitou de entre os mortos

Lectura do libro dos Feitos dos apóstolos 10, 34a. 37-43

Naqueles días, tomou Pedro a palabra e dixo:

—«Vós sabéde-lo que pasou en toda a Xudea, comezando desde Galilea, despois do bautismo que Xoán predicou: como Deus unxiu con Espírito Santo e con poder a Xesús de Nazaret, que pasou facendo o ben e curando a tódolos que estaban asoballados por Satán; pois Deus estaba con el.

E nós somos testemuñas de todo o que fixo no país dos xudeus e mais en Xerusalén. Matárono, colgándoo dun madeiro. A este resucitouno Deus ó terceiro día e concedeuille que se deixase ver, non de todo o pobo, senón das testemuñas escollidas de antemán por Deus: nós, que comemos e bebemos con el, despois de que resucitou de entre os mortos.

E mandounos que predicasemos ó pobo e atestemos que el é quen foi constituído por Deus xuíz de vivos e de mortos.

El é de quen tódolos profetas dan este testemuño: tódolos que crean nel recibirán polo seu nome o perdón dos pecados.»

Palabra do Señor.

Salmo responsorial Sal 117, 1-2. 16ab-17. 22-23 (R.: 24)

R.: Éste é o día no que o Señor actuou:
alegrémonos nel e relouquemos.

Ou:

Aleluia.

Loade o Señor porque é bo,
porque é para sempre a súa misericordia.
Que o diga a casa de Israel:
é para sempre a súa misericordia. **R.**

A destra do Señor é excelsa,
a destra do Señor fixo proezas.
Non hei morrer, vou vivir,
e pregoa-los feitos do Señor. **R.**

A pedra que os canteiros desbotaron,
esa mesma, converteuse en esquinal.
Foi o Señor quen o fixo,
unha marabilla á nosa vista. **R.**

SEGUNDA LECTURA

Buscade as cousas de alá enriba, onde está Cristo

Lectura da carta do apóstolo san Paulo ós Colosenses **3, 1-4**

Irmáns:

Se resucitastes con Cristo, buscade as cousas de alá enriba, onde Cristo está sentado á dereita de Deus; arelade o de arriba e non o da terra.

Vós morrestes e a vosa vida está agachada con Cristo en Deus. Cando se manifeste Cristo, que é a vosa vida, daquela tamén vós vos manifestades con El cheos de gloria.

Palabra do Señor.

Ou tamén:

Purificádevos do vello fermento, para serdes unha masa nova

Lectura da primeira carta do apóstolo san Paulo ós Corintios

5, 6b-8

Irmáns:

¿Non sabedes que un pouco de fermento leveda a masa toda? Purificádevos do vello fermento, para serdes unha masa nova, coma pans ácidos que sodes.

Pois o noso año pascual, Cristo, xa foi inmolado.

Fagamos, logo, a festa pero non con fermento vello nin con fermento de malicia e perversidade, senón con pan ácimo de pureza e de verdade.

Palabra do Señor.

SECUENCIA

É obrigatorio dicila hoxe; os días dentro da Oitava é potestativo.

Con cánticos de festa, xubilosos,
loemos o que foi pan inmolado,
á Vítima pascual, trigo frutuoso.

Ó Año que, inocente, sen pecado,
co Pai reconciliando os pecadores,
penou polo rabaño, en amor dado.

Loitaron morte e vida, moitas dores,
en gran confrontación; o rei da vida
morreu e reina vivo entre loores.

«¿Que viches, di, María, na amencida?
¿Que viches, cando estabas no camiño?»
«A pedra do sepulcro xa corrida.

Choraba eu por Xesús con gran cariño
e foime dado en gracia esplendorosa
a gloria do que vence, en aloumiño.

E vin, tamén, os anxos que gloriosas
palabras me dicían de confianza;
vestidos e sudarios vin gozosa.

Xesús resucitou, leda esperanza
para min, tamén para os seus amigos todos
que irán a Galilea en recordanza.»

Que Cristo rexurdiu, el o primeiro,
é fe que nesta Pascua proclamamos;
de agora e ata o intre derradeiro
co teu poder de vida camiñamos.

Aleluia 1 Cor 5, 7b-8a

Se non se canta, pódese omitir.

Aleluia. Aleluia

Foi inmollado Cristo, a nosa Pascua;
así que celebremos festa no Señor.
Aleluia.

EVANXEO

É necesario que resucite de entre os mortos

+ Lectura do santo Evanxeo segundo Xoán 20, 1-9

No día primeiro da semana María a Madalena foi ó sepulcro moi cedo, cando aínda era escuro, e viu que a pedra do sepulcro estaba quitada.

Botou a correr e, chegando onda Simón Pedro e onda o outro discípulo, a quen amaba Xesús, díxolles:

—«Colleron do sepulcro o Señor, e non sabemos onde o puxeron.»

Pedro e mailo outro discípulo saíron correndo cara ó sepulcro. Corrían os dous á par. Pero o outro discípulo correu máis lixeiro ca Pedro, e chegou primeiro ó sepulcro.

Abaixándose, viu que estaban os lenzos, pero non entrou. Entón chegou tamén Simón Pedro, que o seguía, e entrou no sepulcro. Viu os lenzos pousados alí. Pero o sudario que envolvera a súa cabeza, non estaba cos panos, senón á parte, enrolado noutro lugar.

Entón entrou tamén o outro discípulo, que chegara primeiro, ó sepulcro; viu e creu. (Pois aínda non entenderan que, conforme a Escritura, era preciso que resucitase de entre os mortos.)

Palabra do Señor.

Tamén se pode proclama-lo evanxeo da Vixilia pascual, p. 136.

Cando hai Misa vespertina, tamén se pode proclamar o seguinte evanxeo:

EVANXEO

Queda connosco, que xa se fai noite

+ Lectura do santo Evanxeo segundo Lucas 24, 13-35

Naquel día, dous dos discípulos ían camiño de Emaús, unha aldea que está a uns dez quilómetros de Xerusalén.

Ían falando de canto pasara. E resulta que mentres parolaban e discutían, Xesús en persoa, achegouse e camiñaba canda eles. Pero os seus ollos estaban incapacitados para o recoñeceren. Entón preguntoulles:

—«¿De que ides falando polo camiño?»

Eles pararon cun semblante moi tristeiro, e Cleofás, un deles, respondeulle:

—«¿Seica es ti o único forasteiro en Xerusalén, que non sabe nada do que pasou alí durante estes días?»

El preguntou:

—«¿De que, logo?»

Eles contestaron:

—«Do asunto de Xesús o Nazareno, que foi un profeta poderoso en obras e palabras, ante Deus e ante o pobo todo; de como os nosos sumos sacerdotes e demais xefes o condenaron á morte e o crucificaron.

Nós esperabamos que el fose quen liberase a Israel; pero xa van alá tres días desde que pasaron estas cousas. Claro que algunhas mulleres das nosas déronnos un susto, porque foron ó risca-lo día ó sepulcro, e, ó non atoparen o corpo, volveron falando dunha visión de anxos, que lles aseguraron que el vive. E algúns dos nosos alá foron ó sepulcro, atopando todo como as mulleres dixeran; pero a el non o viron.»

Entón díxolles:

—«¡Que parvos e lentos sodes para crer todo o que anunciaron os profetas! E logo ¿non cumpría que o Cristo padecese todo isto, antes de entrar na súa gloria?»

E comezando por Moisés e tódolos profetas, foilles interpretando o que as Escrituras falaban del.

Ó entraren na aldea onde ían, fixo coma quen quería seguir para adiante. Pero eles porfiáronlle, dicindo:

—«Queda connosco, porque se fai tarde, e a noite bótase enriba.»

Quedou con eles. E mentres estaban na mesa, colleu o pan, bendiciuno e partiuno e déullelo. Entón abríronselle-los ollos e recoñecérono; pero el desapareceu. E dixeron:

—«¿Non ardía o noso corazón, cando nos falaba polo camiño, interpretándono-las Escrituras?»

E levantándose axiña, volveron a Xerusalén. Alí atoparon os Once reunidos cos seus acompañantes, que dicían:

—«É certo, o Señor resucitou e aparecéuselle a Simón.»

Eles tamén contaron o que lles pasara polo camiño, e como o recoñeceran no parti-lo pan.

Palabra do Señor.